

ZIAR SĂPTĂMĂNAL — CULTURAL ȘI INFORMATIV.

FARISEUL

Psihologia actuală nu se mulțumește numai cu studiul însușirilor sufletești generale, comune tuturor oamenilor depe glob, ci caută să surprindă și caracterele diferențiale, specifice, pe care le crează rasa, poporul, clasa socială, profesiunea, vârsta, sexul, etc.

Una e psihologia Englezului, omul cetărilor nordice, (individualist, flegmatic, om al faptelor, închis în sine și profund religios) și alta e aceea a Napolitanului, om al sudului, cu soarele strălucitor și fierbinte (expansiv, viol, jemanfist și indolent totodată); una e psihologia femeii, alta a bărbatului; a copilului și a omului matur, a capitalistului și proletarului, a militarului și a preotului, etc. În afară de acestea, în orice grup social distingem un tip al flecarului, minciunosului, pedantului și așa mai departe.

Unul din aceste tipuri e și fariseul. Acesta, datorită unui sentiment de inferioritate (Minderwertigkeitsgefühl), la care se adaugă adeseori originea umilă sau o situație socială subalternă, prezintă drept trăsătură specifică disimularea, prefăcătoria. Gândește și face cu totul altceva decât spune sau are aerul de a spune; și pentru a nu trezi vre-o bănuială îl vedem oricând cu fața luminată de un zâmbet onctuos și dulce. Continuă afabil, atent și prevenitor: gata să rădă, dacă râzi, sau să se înfrupteze, când îți observă durerea.

Prin urmare, la fel cu atâtea neamuri de insecte, posedă o facilități aproape singulară de a-și adapta învia după împrejurări, mimând perfect orice crede că l-ar pune în situații avantajoase. Având apol oroare de orice atitudine clară, luminoasă, o va evita, va fugi de ea, așa cum fug atâtea gândaci de lumina trădătoare a zilei. În consecință, nici odată nu va afirma sau nega ceva, în mod răspicat. Se va ascunde înapoi unor formule vagi, neprecise, care nu vor spune și nu vor angaja la nimic. Iar atitudinea lui modestă, supusă și uneori chiar umilă, nu-ți va oferi nici un indiciu pentru a ghici ambițiile nemăsurate pe care le ascunde. Privește cu surâsul pe buze orice injurie și — răbdător la ulme — pare a nu răd în seamă, ceea ce cu greu ar suporta și flința cea mai lipsită de amor propriu. Dar nu toată viața. Numai până ce-și va atinge în viață, ajungerea la o situație înaltă, demnă de învidiat. De aici în colo, e altul. Nici nu-l mai cunoști. E arrogant, semeț, disprețuitor. Și fără milă. De aceea, nu-l deloc recomandabil să-l stai în cale. Ferește-te, deci!

E clocolul, e Dinu Păturică, Lipceșcu, sau Tanase Scatiu; iar când o pană mălastră s'a oprit asupra lui, e Iago al lui Shakespeare, Tartuffe al lui Molière sau Uriah Heep al lui Dickens.

Vasile Chirilescu

UN SFERT DE VEAC DE ACTIVITATE

(pe marginea publicației festive a școlii normale)

Școala normală de băieți „Gh. Asachi” din orașul nostru a împlinit de curând 25 ani de activitate. Printre alte lucruri bune ce se vor fi făcut cu această solemnă ocazie, n'a fost gând mai bun ca acela care a dus la tipărirea volumului comemorativ, ieșit zilele acestea de sub teascu tipografiei — volum care este un documentat bilanț al străduințelor pe ogorul spinos al culturii didactice și un interesant album istoric-memorialistic totodată.

Un volum comemorativ — o piatră de hotar la un pătrar de veac de existență, de muncă și de rodnice înfăptuiri! Cartea s'a tipărit sub îngrijirea redacțională a meritului profesor Victor Andrei și are un plan de alcătuire bine încheiat și chibzuit.

Capitolul întâiu — Partea comemorativă — cuprinde fapte, figuri, amintiri, semnate de d-nii: profesor P. Popovici, primul director al școlii, care scrie despre „Inceputurile școlii” — prof. D. Focșa despre „Școala în vremea războiului” — prof. V. Ghișescu despre „Dela localurile vechi la cel nou” — prof. Virgil Dobrescu despre „Școala și pro-

blemele ei de azi” — institutorul Ion Tomulescu despre „Figuri școlare” și institutor Petre Butnaru despre „C. D. Gheorghiu”.

Capitolul al doilea — „La capătul unui sfert de veac” — este bilanțul propriu zis, în care profesorul Victor Andrei, pe date autentice, scoase din arhivă, ne arată „școala, profesorii și absolvenții”. În răstimpul dela 1912 la 1937, au fost admisi în școală 869 elevi (totalul înscrișilor în acest timp a fost 5103, promovați 4133) și au absolvit 692 elevi.

După cum se vede într-o diagramă a volumului, repartiția elevilor în acest interval este următoarea: 60,2% din mediul agricol, 23,3% din cel învățătoresc, 4,9% preoți, 3,5% funcționari, 8,1% orfani. Din toți aceștia 60,5% sunt din județul Neamț, 24,3% din județele vecine, 8,4% din cele îndepărtate și 6,8% din provinciile alipite.

Școala a stat, deci, cum e și firesc, în slujba regiunii nemțene, o regiune cu vădite înclinații spre cultură și educație, poate datorită unei vechi tradiții culturale ce-și are izvorul în secolarele mănăstiri de pe aceste meleaguri.

Tot în acest al doilea ca-

pitol mai sunt datele nominale privind profesorii, personalul administrativ, precum și absolvenții școlii. Iar d. institutor M. Avadanei face o succintă dare de seamă asupra școlii de aplicație depe lângă școala normală.

Al treilea capitol, intitulat „Școala și satul”, cuprinde o serie de articole bine documentate, în care se arată o parte, mai vrednică de luat în seamă, dintre înfăptuirile învățătorimii nemțene. Intre semnatorii acestor articole găsim pe d-nii L. Mrejeriu, Victor Taranu, C. Luchian, Ion Tăzlăoanu, M. Avadanei, Petre Gheorghieasa, C. Turcu și M. Andriescu.

Volumul se încheie cu „cronica școlară” pe anii 1936-38.

Încă odată, volumul este o solidă piatră de hotar, pusă la încaierea unui sfert de veac de activitate. El este o socoteală retrospectivă, dar și o cheazăie de viitor. De aceea se cuvin toate laudele gândului celui bun al conducerii școlii normale, de a tipări acest dens volum comemorativ, și ia special realizatorului acelui gând, d-lui prof. Victor Andrei.

Constantin Turcu

Din activitatea căminelor culturale.

Un exemplu pilduitor

Pierdusem cursa dela ora 3, spre Piatra, și rămăsesem prizonierul Târgului Neamț. Prietenul cu care eram, mă imbe să vizităm bala căminului cultural. Am răs puțintel în sinea mea.

— „Ce bale o mai fi și aci?” mi-am șoptit în barbă. Dar, cum n'aveam alt chip să omor cele 4 ceasuri de așteptare, am pornit spre spital. În drum un șirag de copil ne întâmpină:

— „Sănătate!”

— „Da de unde veniți, măi gălăcilor?”

— „Dela bale” îmi răspund în cor, purtând în glas parcă un argint de zurgălă. Am strâns

din umeri, dar am simțit că se clatină idolala cu care pornisem.

În dreapta porții spitalului „biroul” băii. Un flăcăuș desghetat ne la în primire, vesel:

— „Vreți să faceți bale?”

— „Nu, măi făcă: suntem numai cu vederea, dacă nu ți-l cumva cu bănat”. Flăcăul a chemat pe mecanic, d. Iohan. Acesta ne-a dus pela mașini, pela sala de aburi, unde s'auzea svon vesel de glasuri.

— „Is băieții dela școala de meserii. Fac bale în fiecare săptămână, de când spitalul a pus bala la îndemână căminului cul-

tural.

Dincolo, — continuă el, — sunt căzile. Am privit cu ulmire la instalația frumoasă: căzi de faianță, rubinele nichelate, dușuri, pat pentru masaj, masă, sobă caldă, lumină electrică. Îndoiala cu care venisem, îmi fugise, se prefăcuse ea însăși în aburi. Puțul de plăeș care ne întâmpinase și mă sfredelise mereu cu ochii a simțit și el, pe semne, ce-l în sufletul meu, căci mă lăpșit și ret:

— „Cucoane, dar, așa o bale... n'ai vrea să faceți?”

— „Hai s'o facem și pe asta, continuare în pag. 2-a

De vorbă cu moșnegii

Ctitorul Bisericii vechi din Oanțu

de N. Zaharia

Moș Agafitel Iftimie Constantin nu știe de câți ani e pe lumea asta pământescă. Puțintel la trup, cu părul și barba albă ca zapada, cu albul străvezlu al obrazului maculat doar de umbrele trandafirului roz de altădată, pare un patriarh uitat de Dumnezeu printre oameni, sau mai degrabă un sfânt leșit acum de curând din rama unei vechi icoane.

Totuși încercăm o mică socoteală: înscrisă la vârsta de 29 ani; tratat cu prima nevastă 35 ani; tratat cu a doua nevastă, care o murit îndată după război, „pe când veneau oamenii acasă dela luptă”, 15 ani; de a-

tunci până azi 20 ani; ceea ce face suma rotundă de 99 ani.

Face deci să ne încurcăm oarecând în vorbă cu cel 99 de ani de experiență în viață, de suferință și poate și de puțină bucurie:

— Moș Costache, da vreun om de seamă s'a ridicat vreodată din părțile estea?

— Cum nu! Hei, eram copil mic pe când îmi tot spunea tata de unul, chiar de aici din Oanțu, unul Simlon Plantus.

Și avea acest Simlon Plantus vite multe; turmă mare de oi, vaci, cal; când venea cu oile din munte, fruntea turmel era în sat, dar coada era hăt de-

parte, de abea se mai zărea.

Dar era om tare cărpănos moș Simlon; nădragii lui mai mult nu erau decât erau, că-măna flenduri negre, sumanul gros și mare avea poalele sdrențuite de aninate ce erau prin țări: pe cap purta un cumanac răsfânt făcut tot din suman gros, iar în picioare, ce da Dumnezeu să mai rămână dintr-o pereche de opinci roase un an de zile.

Când era de mâncare, apol scotea din trăsă un dărăb de mămăligă rece și un ciolan de pește, pe care îl sugea până îl secătula de istov; numai cu asta se ținea și cu ce se mai întâmpla să găsească prin pădure.

Își păștea turma cea numeroasă, când pe Tarcău, când pe Latu, și prin toate pădurile pe unde putea.

Tot l-o chemat el Ghistriceanu, economul mănăstirei Biserica-

nilor, se vie să se înțeleagă cu dănsul, doar o plăti ceva — măcar cât-de-cât — pentru că păștea cu vitele mai toate moștile mănăstirii, de prin părțile estea. Dar badea Simlon bătea mereu laturile, până ce într-o zi, încolțit rău, se hotărî să se ducă la popa Ghistriceanu.

Alege el, două din cele mai arătoase epe și o pornește a-mărit la mănăstire...

— Sărut dreapta, Sfînția ta!

— Bine-al venit Simloane!

Și așa zi, de pască, paști cu turmele pădurile mănăstirei, dar datorită către Dumnezeu și către noi nu vrei să ți-o faci!

— Ba... de dat... aș da eu, Sfînția-ta, dar vezi că nu pasc pădurea ci numai iarba și aceea-l lăsată de Dumnezeu pentru toate lumea și pentru ca să se bucure toată dobitoacele câte trăesc mâncând iarba.

continuare în pag. 2-a

MEDALION

CONFERENȚIARUL ...

de V. Dorneanu

... Într-o zi nefastă pașnica noastră urbe a fost deranjată din somnu-i hibernal, de un conferențiar. Conferențiarul venia din patria conferențiarilor, adică tocmai din Capitală, de unde se produce un exod periodic asupra provinciei. Și fiindcă ori despre ce ar vorbi un bucureștean este interesat, subiectul a fost desigur rezervat. Pentru un bucureștean, provincia e un soi de animal omnivor, care în loc de creer are un stomac de struț. A fi bucureștean înseamnă o diplomă și cine urzește cotidian pânăza ciumei pe (fluviul) Victoria a luat un doctorat. În veritabil academician, sfertul de ceas academic s'a dilatat până aproape de spațiul unei ore. Cu alte cuvinte, conferențiarul s'a lăsat dorit artificial. Ce contează o oră, față de veșnicia pe care gloria academicienilor o are la dispoziție! (Conferențiarul e ceva bun la toate, un fel de enciclopedie vorbită, și de aceea panaceul universal era și poet).

În fine poetul și-a făcut apariția, descălecat direct din Parnas. Călcă rar (poate și meditănd), măsurând eternitatea cu pasul. Era ilustrat de o chelie sumbră, climatul ideilor lucii. (O chelie cochetă, lustruită cu ceară...) Cum s'a urcat la pupitrul, conferențiarul a adoptat expectativa căzând tactic într-un mister dens, ambianța marilor personalități...

Ne filtra printre gene, privindu-ne peste veacuri ca printr-un binoclu întors... Titanul ne disprețuia sau ne compătimia din înălțimea turnului de fildeş...

(După altă versiune din sală, poetul digera subiectul...) Vreme de zece minute auditoriul a așteptat cu sufletul la gură ca poetul să-și dea odată duhul...

Deodată conferențiarul a părăsit atitudinea de sfînș, și începuse să se pipăie... Poetul se descoperea fizic, fiindcă arta-i relevație. Își inventaria personalitatea, parcurgându-i granițele, decupând-o oarecum din... univers

continuare în pag. 11-a

Din activitatea căminelor culturale

Un exemplu pilduitor.

continuare din pag. 1-a

zisel blurtat cu totul. Un bășeu în halat alb îmi pregăti apa și într-o jumătate de ceas ieșeam din cabine întinerit.

— „Ei, v-a plăcut?” mă întreabă prietenul.

— „Te cred!” i-am răspuns scurt, parcă ferindu-mi privirea de sfredelișul din ochii prietenului de plăc.

— „Cât avem de plată, volnice? îi zisel.

— „Poți să la bîrou să vă tal chitanță” îmi răspunse cu importanță. Am pornit după dănsul, la bîrou.

Acolo, la o masă cu două registre, stătea un domn scurt, gras și roșu de sănătate.

— „A ieșit dela bafa de aburi”, îmi zisel eu.

— „Noroc, coane Ghiță—il strigă prietenul meu, care-l cunoștea. Apoi întorcându-se către mine:

— „Îți prezint pe conu Ghiță Popescu, învățător pensionar, una din figurile țărâului nostru... Ne-am strâns mâinile și conu Ghiță mi-a spus câteva vorbe prietenești.

— „Dar ce faci aici, cucoane? îl întreabă prietenul meu.

— „Ce să fac, dragul meu. Iaca închei socoteliile lunare ale băii”.

— „Dar de unde și până unde?

Eu te știam pensionar, fost deputat... Acum?

Conu Ghiță, mai roșu ca înainte, răspunse cu hotărâre:

— „Cât mai am putere, nu mă opresc. Am fost ales director al căminului cultural și m'au rugat cetățenii să țin și socoteala asta. Doctorul litimile a pus bala la dispoziția căminului și o ducem cu trei oameni: un mecanic, un bășeu și flacăul ăsta care-l castor. Eu vin din când în când și vin cu plăcere, căci bala dă roade bune. Îmi rade inima când văd școlarii, premilitarii, publicul în vrastă, venind să-și curețe trupul și socot că una din operele de seamă ale căminului nostru este bala asta. Prin ea se face curățenie și prin curățenie, sănătate. Regele și d. Gusti au pus degetul pe rană când au înființat căminele și ne-a pus la treabă. De aceea mi-am lăsat odihna pensiei și am pornit la lucru”.

Am sporovăit apoi mult. Și vremea trecea. Văzusem o minune: baia și oamenii harnici. Dar n'au vrut să dormi noaptea în Tg. Neamț—căci toți mi-au spus că nu voiau găsi altă minune: un hotel curat.

Pribeagul

MEDALION

CONFERENȚIARUL...

continuare din pag. 1-a

Apoi, înlipse un pseudopod pe masă. Talentul vroia să se așeze la orizontul, genul dorea o canapea... Apoi a dat glas... Conferențiarul era acela care nu vedea pădurea din cauza arborilor. N'a putut descoperi alt subiect din pricina dumisale... Adică a vorbit despre procesul creator al poeziei, cu aplicație—desigur, la domnia sa. Deslănat și centrifug, poetul manifesta vădite insuficiențe în a descoperi un criteriu de convergență spre a însuma subiectul... Autorul era imprăștiat... Nu se putea realiza deodată, ca să fixeze ideile (?) a scos din buzunar câteva hârtii și fonate (desordinea lirică) și-a dat lectură câtorva poezii perso-

nale, în care materia primă poetică era rumegătoare, promovate la rannul de element liric...

Drept orice perorație, preșine s'a asemănat cu Eminescu iar auditivul a fost decretat cu calificativul prost...

Apoi și-a strâns hârtiile (negigienice, și a plecat.

Tăzu, am aflat secretul. Inspirația fusese preparată din ajun cu neclar și punea fi dată mâncare zeilor, drept ambrozie...

Aud torul dela Piatra-Neamț îi servise drept potroc...

Vasile Dorneanu

P. S. — Eroul acestei aventuri este fictiv. Orice analogie cu realitatea este simplă coincidență.

Un proces de hotar la Valea Viei

PE URMELE STRAMOȘILOR

III

În mărturia hotarnică din 7 Iunie 1800, a aceluiasi vornic de poartă Gh. Iuga, este acest adaos la semnul (*), față de hotarnica dinainte:

Academia Română, docum. 111, CCVI.

...din care marturi unii au mărturisit pentru poenitale ce sânt pe supt dialul Cozili, de cătră miază noapți, pe din vale de fântăna Helgi și în gios până în pletorul Chetros, și la vale spre apus până în păraul Borzochlanului, că s'au stăpănit de răposatul stolnic Costin Darie, cum și de dum. banul Iordachi Darie; alții au mărturisit că s'au stăpănit de dum. ban Iordachi Darie toată Valea Viei, până la locul unde au fost o velniță a unui Solomon jidv, și la vale spre apus până în păraul Borzochlanului. La care am zis dum. ban. să scoată marturi oameni strelni, după cum au scos țărgovețai.

Și dum. au dat răspunsu că oamenii lăturași ce era bătrâni, de șile pe unde să despart hotarile, au murit dar și dintr'aceșle marturi ce-i scoate dum. sânt unii bătrâni și au știința după cum pre largu arată la mărturie de cercetare ce s'au dat la mână țărgoveților pletreni. Decj, făcând linie cu momăi din piscul Borzochlanului, până la poiana Blendii...

Iar la semnul (**, urmează acest sfârșit al sus zisei hotarnice din 7 Iunie 1800:

Pentru care linie ce am făcut, am mersu la dum. ban de l-am spus (adaus pe margine: zicând dumis. să marga și dum. să vadă linie) și dum. au dat răspunsu că nu voeste să s'atîngă de moșle m-rli—de ar pute să de, iar nu ce după driaptă linie ce vini să se pue petri hotar.

După care linie ce am făcut din piscul Borzochlanului până la poiana Blendii, din care pisc făcând linie și până la apa Bistriței, în dreptul capul stâncii cel din gios, ce taste în mal pite apa Bistriței, lăsând mărturisire oamenilor ce au arătat că este despărțire la Văduțul vechiu din gios den locul morii lui Gavrilăș diaconul, de la care văduț s'au găsit 99 stj. până unde au venit linie drept capul acel stânci de pite apa Bistriței, care să numescu Stâncile Ghidului, lăsând și țărgovețai, după cum au venit linie, ca să mai trlacă la m-re.

După care linie, primindu-se și malcele dela m-re Gărcina, cât și țărgovețai, și dând scri-soare malcele la mână țărgoveților și țărgovețai la mână malcelor, ca să primăsc și o parte și alta, s'au pus și plete hotară despărțitoare între moșle m-rli Gărcina și intru moșle țărului, după cum în gios să arată. Inșă în linie ce tae din curmătura Carlomanului, la hotarul Căldărilor ce sânt în dialul Cozili, care linie și semne sânt despărțitoare între moșle m-rli Bistriței, și între moșle m-rli Gărcina și intru moșle țărului, în care linie este o stâncă rătundă de piatră albă

intr'un dambu pe piscul ce să începedespre Căldări, în coasta din sus de cătră miază noapte, fiind ace stâncă rătundă, s'au făcut buore întrânsa, unul dela vale și altul din gios și s'au pus și doi pletri hotară lângă stâncă, una din vale de stâncă, ce caută la curmătura Carlomanului și altă piatră s'au pus din gios, care caută pite pisc spre răsărit la capul poenii Blendii (adaus pe margine: și făcând funie de 20 stj. și stj. de opt palme gospod. s'au făcut măsurătoare).

Din care piatră, măsurând pite pisc până în capul poenii Blendii, s'au găsit 158 stj. unde fiind fară o stâncă rătundă cu o bortă din vale, ca o căldare, s'au pus și lângă ace stâncă o piatră hotar cu buor ce fac drept la piscul Borzochlanului. Din care piatră de lângă stâncă, măsurând la vale spre amlază pe din deal de fântăna Hulpil și pite scursura ce vine dela dial, pe lângă fântăna și alături cu răgoazile, pe din dial și unde s'au implinit 100 stj. s'au pus piatră hotar în dambu din gios de răgoaze. Din care piatră, măsurând tot la vale, trecând pite păraul ce vine dela fântăna Helgi, și trecând pite un pisc și pite alt părau ce vine dela niște mocrie și unde s'au implinit 140 stănj, s'au pus piatră hotar într'un tăpofan din sus de pletorul Chetros. Din care piatră, măsurând tot la vale spre amlază pite hărtop și trecând păraul Chetrosului, s'au pus piatră hotar în dambu din dial de drum și din vale de descălicătura și livada Orzăștilor.

Din care piatră, măsurând tot la vale spre amlază, trecând păraul ce vine dela deal, dela fântăna lui Gălavăan, ce taste în margina poenii Gludului din sus și tot la vale și unde s'au implinit 183 stănj. s'au pus piatră hotar în dambu din sus de livada lui Hama. Din care piatră măsurând tot la vale spre amlază, pe din vale de livada lui Ștefan Hama, rămăind doi meri bătrâni pe hotarul Gărcinii și mergând tot înainte pe din dial de păraul Borzochlanului, unde din gios de Casa lui Ștefan Hama, da în păraul Borzochlanului, unde trece și păraul până unde s'au implinit 104 stănj.

Și măsurând din păraul Borzochlanului pe costișa despre apus, alături cu păraul, coasta spre amlază, până în piscul ce taste despre răsărit, unde s'au implinit 188 stănj. în care pisc s'au pus și piatră hotar. Din care piatră, măsurând la vale, tot spre amlază, pite o vâlcea ce taste între piscul și coasta la dial până în piscul ce taste despre apa Bistriței, ce să numește piscul Borzochlanului, până unde s'au găsit 69 stănj. și s'au pus piatră hotar în pisc. din care piatră, măsurând la vale și pe șes și unde s'au implinit 96 stănj. s'au pus piatră hotar într'un dambuor lângă o zănoagă din sus de meri lui Paval Clomăcă.

(Va urma)

G. T. K.

Ctitorul Bisericii vechi din Oanțu

continuare din pag. 1-a

Părintele econom gândi să-l ducă pe departe către calea supunerii și ascultării.

— Dar bine, Simioane, vezi că mai este și un Dumnezeu și că... Ce crezi tu că face Dumnezeu în cer?

— Apoi de, Părinte econoame, după cât m'ajută capul și mințile mele, Dumnezeu face oboroace.

— Vaai de mine și de tine Simioane, cum așa! La ce bună asemenea treabă, ce să faci Dumnezeu cu ele? întreabă necăjit și totuși surprins părintele. Una ca asta încă n'am mai auzit.

— De, părinte, răspunse liniștit moș Simion, trăgând cu coada ochiului la sătenii ce ascultau mai la o parte, Dumnezeu are dinainte, totdeauna, două oboroace: unul gol și unul plin și nu face alta decât deșartă grăunțele din cel plin în cel gol și tot așa mereu, din unul în altul, mereu în vecii vecilor...

Părintele Bistriceanu înțelase îndată că badea Simion nu cruta și că vrea să lovească di-

rect în rana deschisă. Tuși cu înțelesuri, își mângăie barba și cercă că pară minunat de cuvintele pline de înțelepciune și mai mult de îndrăzneală. Totuși, își luă înima dintr'el și mai încearcă odată doar-doar a mai tăia semeția acestor cloban necloplit și murdar.

— Și cum, Simioane, crezi tu că Dumnezeu numai oboroace face în cer? Altcuva nimic? și zămbi șiret cu un oarecare aer de trușe.

— Ba, sărut dreapta părinte econoame, mai face și scări și le tot așază două câte două...

— Ce vorbești bre? îl întrepruse repede Sfinția sa. Și ce să faci cu ele?

— Apoi, Părinte, răspunse răpăcat moșneagul, ca să aibă fiecare dintre noi pe ce se sul și cobori.

— Lasă gluma Simioane, răs-mânzâște părintele Bistriceanu, cu teamă fiind față de urechile celorlalți gospodari ce așteptau lângă cerdac, pașnica deslegare a unor neînțelegeri cu mănăstirea, dela munca cea indeobște

datorită de fiecare din el...

— la mai bine spune cu e-pele celea ce al de gând să faci, că văd că în loc să le dai drumul tot le strângi căpșălele spre tine...

Moș Simion deveni mai posac:

— Apoi ele-o păscut pădurea, ele plătesc gloaba, Sfinția ta, că eu le las alcea și mi-o căta de necazurile și nevoile mele. Sărutăm dreapta și s'auzim de bine!

Și răsucindu-se într'un călcăt, răstrânse poala sumanului, pipăi marginele întoarse ale cumanaului, șuvițele de păr sur ce străluceau de unsoarea untului topit și o luă spre poarta grea de lemn, plină de cue și terecături țigănești, a mănăstirei.

— Năsalnic om, îndrăznit să giăsulască, mai mult în goapță, un moșneag span și subțiratic către vecinul său din dreapta, tovarăș de necazuri.

— Abraș rău, răspunse tot lo goapță celălalt, ferindu-se să nu-l vadă Părintele econom. Verde român numai că Dumnezeu să-l ocrotească, fiindcă nu știu cât a putea-o duce așa.

— Nu te da bade Simioane! se auzi un glas de dincolo de poartă, la care Simion răspunse destul de tare ca să audă toți

cel din ograda mănăstirei:

— Apoi dacă m'ai da, vezi că m'ar lua și încă cu totul... dar așa... oiu mai duce-o și, eu cât a fi vola lui Dumnezeu... că pentru două trel vițșoare cât am eu în pădure, plătesc destul cu două epe ce le-am dat... Zău mă doare sufletul după ele.

...

Au trecut după acea întâmplare doar vreo câțiva ani.

Moș Simion Plantus, cu a sa proprie cheltulală, pune să se dureze cea dintâi bisericuță din valea Oanțului.

A porenit-o și el mai micuță, ca după puterile lui și după puținele sulete ce sălășluiau pe atunci pe valea Oanțului.

Moș Simion Plantus, cel ce oftase din greu când dădu-se mănăstirei două epe pentru plata imășului, cel ce arătase părintelui Bistriceanu că în lumea asta este o scară și de suit și de coborît și că toți cei ce au oboroace pline pe lumea asta, trebuie să mai dea și celor ce necăjesc din greu cu oboroacele goale, a văzut, din munca și strădania lui de o viață întreagă, ridicându-se întâi pe reșle de bărne, apoi două turnulețe laterale și la urmă cloponița ce trebuia se dea flori

de viață codrilor Oanțului, prin dangătul prelung al clopotului.

Acesta era visul pentru care muncise el zi și noapte: să auda glasul clopotului, chemând la rugă sau încercând să împraște și să distrame norii plumburi ce amenințau cu potopul de ghiță sau viituri de ape...

Micuță, bănuită, ferecată în cule de lemn și prea puțin în cule țigănești, mama biserică de azi — a Oanțului — a sursat până hăt târziu, în 1893, când a fost dărâmată spre a da aceași loc clădirei mai arătoase de azi.

Iată pentru ce a trăit, a clobănit, a muncit și s'a hărsit de foame și îmbrăcămîne Simion Plantus, o vlesă întregă în urma vitelor, mâncând și dormind cu ele, urmărind însă mereu cu gândul bisericuța ce-o dată avea să o dureze acolo în mijlocul munților, lângă murmurul apei și în freamătul corului...

Simion Plantus a fost într'a-devăr un om mare prin felul cum a știut să urmărească cu stăruință un ideal.

Profesor Neculai Zaharia
Învățător la Oanțu.

13 Martie 1939

Păduchele testos al prunilor

(Dușmanul livezilor)

Păduchii testosi sunt niște insecte mici, foarte răspândite la noi în țară, însă de multe ori neobservate din cauza coloritului asemănător cu scoarța copacilor. Mai ales când atacul acestor paraziți este puternic, numărul leilor de indivizi, care parazitează pe ramurile pomilor sau pe frunzele diferitelor plante, face ca acestea sau să producă mai puține roade, sau să se pierdă.

Pomii și plantele vătămate de aceste insecte ne dau impresia că sunt acoperite cu un strat de funingine, care în realitate este o ciupercă neagră numită în știință *Capnodium salicinum* și care se înmulțește pe secrețiunea păduchilor testosi, cunoscută în popor sub numele de „rouă de miere”.

Privind cu luare aminte, primăvara, pe ramurile tinere de prun, observăm niște țeste de culoare roșietecă, înșirate ca măgețele.

Aceste țeste sunt femelele păduchelui testos, iar sub ele sunt ouăle.

Ca larvă și adult, au plisă foarte lung, pe care îl introduc în lemnul ramurilor și sug seva copacului.

Pentru distrugerea acestora se pot întrebuiți: Kermocidul, diferite preparate de carboli-neum și emulsiunea uleiului.

Ca cel mai eficace preparat s'a constatat a fi emulsiunea uleiului, care se prepară astfel: Se varsă într-un recipient de lemn (hârdâu) 1-1,5 litri de acid oleic, peste care se toarnă puțin câte puțin, amestecându-se, 750 gr. ulei pe floarea soarelui. Amestecul se face la rece.

Într-un alt vas se varsă 3 litri de apă obișnuită, (pe cât posibil nevăroasă) care este amestecată cu 500 gr. amoniac ordinar comercial.

Când amestecul este bine făcut, se varsă primul amestec (acid oleic + ulei de floarea soarelui) în al doilea amestec (apă + amoniac), amestecându-se bine cu un lemn, se obține o emulsiune concentrată (cu aspect lăptos).

Pentru întrebuițare se subțiază, vărsându-se apa în această emulsiune până la 100 litri, amestecându-se continuu.

Es e bine ca acest amestec să fie făcut cu un târn de nule.

Gh. Podeanu
Inginer agr.

FILME LOCALE

Prietenul meu a rămas singur. Prin ochiul larg al coietății nu-i mai disting decât rareori silueta sculptată în linii de asce; iar dacă pasu-l târânat îl mână din când în când pe „principala”, are înălțimea unei căine stinger care-și adușmea stăpânul.

Da. Prietenul meu a rămas singur; tovarășu-l de breaslă și de preumblare a dispărut într-o seară de lângă el.

La început nu i-a simțit lipsa; cel mult un gol „de-a dreapta”; a întors o ciupă capul — stingerit oarecum — și-a luat de mână umbra ce i se desirase alături și și-a văzut liniștit de drum.

Spirit receptiv — clasic exemplar de formă pasivă concretizată în punn omenesc de carne și oase — el trăiește fărînt parca să primească senzațiile din jur; nici când să le stărnească.

Ochii săi — buni și blânzi ca ai Junonei — semnalează fugă și indiferent forfota din jur; îi face impresia că pentru el viața e un tablou gol încadrat în minciună; un tablou mai mare; așa, cam de proporțiile ucel fresce.

Și pe această frescă — între atâtea alții — și el, rătăcind pe treptele contemplației budiste, în căutarea unui cotton din Nirvana.

Celălalt, prietenul său, deși cam din aceeași pastă sufletească, a aratat — adată cu pleznitul mugurilor — că poate fi și altfel.

Sau că poate e altfel. De o simplitate și naturalitate rurală; și totuși nervos, vîguros și conșcis ca un erou din Cehov.

Sensibil la farmecul primăverii, îndată ce a simțit clocoțindu-l în sânge nostalgia ce muriseră în țară, și-a părăsit prietenul, avântându-se în necunoscut; a orbacat câteva clipe, s'a speriat de scărșnetul crud al pașilor săi ce tălau cărare nouă; apoi mâinile au început să prinda din beznă inițială — forme cât mai cunoscute până ce a ajuns să descifreze totul în cale.

S'a trezit astfel într-o oază de lumină, cu valuri de căldură aditadu-l frunze, cu leagăn de flori adușmea-i trupul, într-o natură plină de farmece.

Privea în jur și totul i se părea cunoscut; părea că mai tră-

ise odată această viață, dar sub altă formă; poate căine, poate zeu, poate diavol.

Iar valul de lumină revărsat asupra-i îl ascunsese în completă negură — așa cum soarele nămezi acopere în întuneric stelele — și nu se mai putea nici regăsi nici recunoaște.....

Pe drumul care duce larg și cotit la „Cercul Gospodinelor” cineva cată ca mloara din baladă un tovarăș pierdut în melancolia primăverii.

Seara scăpata din lanțul amurgului, îi prinde gândurile.

Pe grumazul Pietriceicăi, luna — tănuitoare a poveștilor tinere — își ridică sfioasă și rușinată tața, privind zbulumul copilăresc și inutil al adevăratului rătăcit.

În vale o păsăruică îngână tăcere ca o frântură de cântec.

Iar mai jos, de-asupra Pietrei, liăresc ploate de lumină; par'că ar fi stele dezlipite din smoala cerului și poposite o clipă pe frunzele somnoroase ale acoperiturile pietrene.

Const. Emil Dănciuloiu

Sediul Societății I. O. V. din Piatra-Neamț distrus de incendiu

În zorii zilei de 14 Martie, din cauza unui coș defect, a izbucnit un incendiu la sediul societății I. O. V. din strada Alexandru cel Bun. Focul s'a stins cu repeziune, în special spre aripa ciădririi, unde era cancelaria și u mic d.r.m.itor pentru găzduirea inva-lizilor, orfanilor și văduvelor d n județ.

La tața locului au sosit imediat autoritațiile, și un grup de gardieni publici, care, sub conducerea d-lui general Efstatiade, președintele societății, au salvat arhiva, mobilierul și pe un orfan, o văduvă și un invalid care venind din județ, găzduiau aici.

Incendiul a fost potolit după câteva ore, numai datorită faptului că atmosfera era liniștită, fără vânturi.

Pagubele sunt însemnate, cu atât mai mult cu cât societatea este săracă și prin distrugerea acestui local au rămas fără adăpost onorabil necăjiți din județ, care vin la oraș după nevoi, în legătură cu drepturile lor de membri ai I. O. V.-ului.

LOCALA

Săptămână cu spl de zăpadă, scuturat din cele depe urmă cojoace ale babel Dochia. Săptămână concurenții între puterile iernii care se duce și biruința ghlocelor care întreabă vremea cu alba mîrare a fragedel fapturi. De supt mustul frunzelor moarte s'au ivit el, solii soarelui cald, vestitorii vieții celei noi, mereu în prefacere.

Au apărut odată cu indoiala noastră, a tuturor. Evenimentele ce se petrec dincolo de hotare, au pus pe gânduri și tăr-gul nostru.

— „Al primii ordnii? se întreabă leaturile mai tinere. Iar la cafeneaua din colț se flerbe platra scumpă a eroismului.

— „Al văzut același, Cehii?” — zicea unul, cu un gest de des-gust în colțul amărit al gurii. — „Cred însă că noi nu vom fi tot așa”...

— „Firește, că nu, — întărea un altul, răsucind o musteață vrednică de pismuire.

... Aveau aceștia ani... câte șapte zece, — imi pare.

Doi ani dela moartea unui viteaz

14 Martie 1938 — 14 Martie 1939

Au trecut doi ani decând s'a stins incet și liniștit Lt. Colonelul C. Ionescu.

Acum, când s'au împlinit doi ani dela moartea sa, se cuvine să-i aducem un omagiu, reamintind în puține rânduri cine a fost acest erou.

De câte ori mă gândesc la acest soldat, care a închis ochii pentru totdeauna, mintea mă poartă spre alte vremuri trecute, vremuri de aprige lupte, când ființa aceasta stăpânea așa de dărz câmpul de luptă și înfrunța năvala gloanțelor: fie la Oituz, la Slănic, Tg. Ocna, Cirespoia și în toate părțile unde armatele dușmane semănau moartea.

Colonelul Const. Ionescu era un suflet cald, un suflet blând, care însă devenea dintr'odată o flacăra de energie. Așa se explică de ce acest conducător de ostași era așa de iubit și de înțeles.

Colonelul Ionescu era omul generației eroice. Era omul care nu se sfia să spună, față de

INTERNA

Țara și-a picurat lacrimile peste proaspătul mormânt al celui dintâi patriarh al țării. Deasupra lor timpul va presăra una din florile cele mai de preț: uitarea. Fără ea, sufletul omenesc n'ar mai putea cuprinde durerile și ar plesni sbărnaînd ca un cerc rugînt de butie.

Au venit altele la rând. Grija politicii externe, stărnită de evenimentele ceho-slovace. Noroc însă că suntem un popor liniștit, și așteptăm cu răbdare și mai ales cu încredere. Țara este calmă; privește curioasă ca la evenimente ce n'ar privi-o de loc. Știu toți că este acolo sus, în fruntea Țării un gând sănătos de conducere, un plan bine hotărît de acțiune, încât să nu fim surprinși de evenimente.

Țara își caută de lucru pe ogoarele ei. Sus, guvernul veghează, regele păzește.

EXTERNA

Mal-mal că Spania a devenit o țară ridiculă. A pierdut deocamdată rolul prim, ca o primă amoretă ce și-l vede suflat de o rivală, cu toalete mai noi, cu buze mai fragede, cu glas mai armonios și gene mai imbletoare. Ceho-Slovacia l-a luat locul.

În vremea când însemnăm aceste rânduri fugare Ceho-Slovacia nu mai este. A fost. Se zise că ar fi desmembrată în trei țări. De-o parte Boemia cu Moravia, de altă parte Slovacia, iar de alta așa zisa Ucraina sub carpatică. Dar o Ucraină care a fost călcată de Unguri până la granița polonă. Fapt este că o Ceho-Slovacie suverană nu mai este. În ea dictează d. Hitler, căci ceea ce fac Ungurii acolo pare a nu fi decât a doua strună pe care cântă fuet-hrerul, deasupra violoncelului violat al unui popor vechi, dar care nu s'a putut înșdrăveni la o nouă viață proprie.

Cronix

ȘTIRI

Școala agricolă de iarnă, înființată din ordinul Excelenței Sale d-lui Rezident Regal al Ținutului „Prut”, în cadrul căminului cultural din comuna Șerbești-Neamț, sub conducerea d-lui inginer agronom Vasile Vlad, dela 1 Februarie a. c. a luat sfârșit la 3 Martie.

Au urmat la cursuri, în mod regulat, 60—80 săteni și elevi din cursul supraprimar. Pe teren practic, s'au făcut tăieri de protă la curățitul livezilor, platforme de gunoi, răsadnițe etc.

Notăm că sătenii primesc cu dragoste sfaturile și exemplele date și se constată o foarte accentuată legătură sufletească între ei și reprezentantul agriculturii.

Tot sprijinul l-au dat d-nii N. Dăscălescu președintele căminului, învățător, cu întreg Corpul didactic, Sfinția Sa părintele Drăgoi, parohul local, și vrednicul primar al comunei d-l Ioan Popa, învățător pensionar.

C. D. G.

CARTI, REVISTE, ZIARE

George Juvara; Titu Maiorescu (fragmente de istorie politică). București, 1939 edit. „Cultura Poporului”, 92 pag. în 8°.

Prietenul nostru George Juvara — doctor în drept, actualmente magistrat la Cernăuți, rezervând o poarte din prețiosul său timp cercetărilor de istorie literară, la care ține atâtea, ne-a dat de curând o carte deosebit de interesantă, despre Titu Maiorescu.

În cele 90 de pagini dense, tânărul autor ne da o sumă de judecăți alese și o serie de cunoștințe nouă, despre: *Inceputurile Junimismului*, *Titu Maiorescu și Junimismul politic*, *Opera istorică a lui T. M. Titu M. și A. D. Holban*, *conflictul Carp-Maiorescu*, *Nevoia unei istorii constituționale și izvoarele ei*. La comemorarea lui T. M. și Junimismul în fața istoriei.

Lucruri cu totul necunoscute și deosebit de importante găsim în scrisorile lui T. Maiorescu către A. D. Holban, precum și în celelalte capitole, care sunt, toate, o valoroasă contribuție la o istorie a vieții marelui critic, profesor și om politic, precum și la o istorie a Junimismului, care a însemnat o platră de hotăr în dezvoltarea culturii românești.

D. G. Juvara ne-a dat o carte plină de înțeles și de o matură concepție.

M. Maiorescu: *Lumea nouă* (Anul VIII, nr. 2, 1939).

prof. Manolescu, așa de bine cunoscut în orașul și județul nostru, prin legăturile de rudenie avute aici, scoate cu o regularitate vrednică de lauda, revista *Lumea nouă*.

Numărul acesta este, oarecum retrospectiv, pro domo. O serie de articole cu subtitlul *dreptatea Lumei noi*, cată să ne dovedească în ce măsură a înțeles și a prevăzut ideologia acestei reviste, evoluția societății românești și stările politice de azi. „Lumea nouă” a militat pentru antiparadism, pentru corporatism, pentru partidul unic și pentru naționalism.

Este un număr extrem de interesant pentru cei ce urmăresc desfășurarea evenimentelor și transformărilor din această țară.

Revista *Tinerimea Română* (Anul 57, nr. 6), cuprinde o serie de articole educative, istorice și literare, scrise pentru școlăria din această țară.

Ion Cărbăș: *Catalog de cărți românești vechi și nouă*, (București 1939, str. G.-ral Berthelot nr. 3, 400 pag. în 8°).

Harnicul librar, editor și anticar Ion Cărbăș din București, a făcut un lucru nespun de folositor, dând la iveală acest catalog plin de valoroase informații, pentru toți cei ce se ocupă și studiază istoria, literatura, filologia, folclorul, geografia. ar-

În ordine alfabetică și pe specialități, găsim în acest catalog tot ce are mai reprezentativ cultura românească. Acest catalog este tot așa de folositor intelectualului, ca și dicționarul limbii materne. El se cere consultat pas cu pas.

C. T.

Toți domnii abonați care au primit până acum ziarul, nostru, se consideră că s'au angajat pe întreg anul.

Le mulțumim pentru sprijinul pe care au înțeles să-l dea acestui ziar românesc și-i rugăm să bine-voiască a ne trimite, de urgență costul abonamentului, (100 lei pe an!), cunoscând că n'avem alte mijloace pentru susținerea lui.

La poporul român ideea națională și cea creștină se întregesc reciproc, fiindcă sunt gemene; s'au născut deodată, creind aceea unitate sufletească pentru românii de pretutindeni, care ne-a condus la rezultatul național de azi. Deci ele sunt o garanție pentru viitor.

Patriarhul

Dr. Miron Cristea

Călăuzitoarea spirituală a neamului

Știința noastră bisericească poate fi mândră privind calea bogată în înălțuri pe care a parcurs-o. La sânul ei a fost crescut și străns laolaltă neamul nostru, chiar din clipa în care s'a născut. Printr'însa a fost hrănit cu dulceața credinței mântuitoare, încălzit cu dragostea care toate le răbdă și îmbărbătat cu nădejde în zile mai bune. Biserica a fost în fruntea oricărei opere de ajutorare a obștei și de alinare a suferințelor ei. A îmbrățișat, deopotrivă, cerințele sufletești ale neamului, ca și pe cele care priveau întărirea și susținerea ființei noastre corporale. În pridvorul ei s'au născut și s'au desvoltat toate laturile de manifestare și de afirmare spirituală. Pe doctrina Bisericii, care are o vechime de aproape două mii de ani s'a putut desvolta civilizația creștină, cu toate binefacerile ei. De aceea spiritul creștin a prezidat prin biserică, orice înfăptuire temenică. Spiritul evangheliei lui Hristos a pă-

truns în orice înghițitură cu caracter cultural, politic și social, deși de multe ori biserica a fost desconsiderată și socotită anarhică de către acel care nu-i cunoștea forța dinamică și caracterul ei divin și vesnic. A biruit și va birui însă toate vitregiile, căci după spusa sfântului ei întemeietor „nici porțile iadului nu o vor birui”. Și cum ar putea fi altfel dacă înțelepciunea pe care ea o propagă nu e dela oameni, ci dela Dumnezeu!

Opera națională și culturală pe care Biserica o continuă cu aceeași râvnă și stăruință astăzi ca și în trecut, o stăluiește pe linia destinului ei istoric, de călăuză a neamului pe calea luminii, a adevărului și a virtuții. Iată dar că Biserica crează țării românești un prestigiu plin de strălucire, așezându-o în fruntea țărilor cu vechea tradiție ortodoxă și atrăgând asupra-și atenția tuturor.

Preot N. D. Ungureanu
Boroi—Dragomirești

STRĂJERIA ȘI TINERETUL

Când M. S. Regele, Marele Străjer al Țării, s'a exprimat la începutul noului mîscări de educație a tineretului, că străjeria nu este o școală de carte, ci o „credință, un avânt”, — a delinit în cuvinte lapidare toată ideologia și scopul esențial al noului pedagogii.

În dragostea lui pentru copii, — El însuși pasionat pedagog și ideal pînă, — a fost convins că școlile noastre pierduseră busola unei adevărate educații sănătoase, și trebuie aduse neapărat pe linia cea adevărată.

În loc de armonismul perfect, recomandat de pedagogii clasici, — în loc de principii de bază, cerute unei bune educații integrale, — învățămîntul nostru cultiva dezechilibrul vădit, exagerând în domeniul teoretic și neglijând educația vieții practice și sentimentul național, moral și religios.

Rezultatele nenorocite n'au întârziat să apară. Sunt cunoscute acele cazuri triste, ivite în rândurile școlarilor noștri de acum câțiva ani, și nu mai credem necesar să insistăm asupra lor.

Familiiile noastre și toți bunii români priveau cu groază la prăpastia deschisă la picioarele copiilor, și nimeni nu putea să ia vre-o măsură de îndreptare, — nici birocratismul uscat al ministerului învățămîntului, nici pînă în consternații de soarta odraslelor.

Dar, deasupra țărilor o minte ageră era trează, — ochii îngri-

jorati al Suveranului veghea. La momentul oportun, când se credea că tineretul român este iremediabil înămolit în rătăcirile și curente năsanătoase, — mîntuirea a venit prin străjerie.

Nu o școală de carte a vrut să facă Augustul Cîtor, copiii erau doar tobă de carte și teorii seci, — ci o școală în care spiritul și trupul să-și ia liber sborul tineretei, cu elan și avânt, așa cum e normal să fie.

Străjeria, la început privită cu nedumerire, ba chiar cu zămbete diverse, — a arătat numai în câțiva ani ce acțiune binefăcătoare poate fi pentru tineretul țării.

Astăzi, armata albă a „Străji Țării”, — strălucește pe tot cuprinsul țării. Dacă mergi în cel mai umil cămin din colțurile munților, sau în satele tătărăști de pe litoralul mării, vei vedea cu emoție fălăind la catargul din curtea școlii, tricolorul românesc, copiii satelor, chiar și cel mai mic de șapte ani, te vor întâmpina cu mîna dreaptă ridicată: „Sănătate” — și oricât de închis la suflet vei fi, — nu poți să nu simți izvorînd în inimă bucuria caldă a vremurilor noi.

Astăzi salutul străjeresc „Sănătate”, — a devenit salutul tuturor cetățenilor din serviciul țării, — căci dela început Marele Nostru Suveran a vrut să facă din străjerie o școală de vrednicie cetățenă, — și Dumnezeu i-a ajutat spre mîntuirea și binele neamului nostru.

Regimentul 15 Dorobanți

Publicațiune

15 Martie 1939

Se aduce la cunoștință celor interesați că în ziua de 30 Martie 1939, ora 10 dimineața se va ține în sala de conferințe a Regimentului 15 Dorobanți, licitație publică pentru a-rendarea terenului în suprafață de circa 38 ha. (câmpul de instrucție și poligonul de tragere) ca teren de pășune.

Termenul de arendare dela 1 Martie 1939, până la 1 Martie 1940.

Orice relațiuni, se dau de către Serviciul Cazarmărei Reg. 15 Dorobanți în fiecare zi dela orele 8—12 și 16—19.

p. Comandanul Regimentului 15 Dorobanți

Lt.-Col. C. NISTOR

Regimentul 15 Dorobanți

Publicațiune

Se aduce la cunoștință celor interesați, că în ziua de 30 Martie 1939 ora 10 dimineața se va ține în sala de conferințe a Regimentului 15 Dorobanți, licitație publică, pentru a-rendarea terenului de exercițiu din fața Cazarmei „Cetatea Neamț” din Țărgul Neamț în suprafață de 3 Ha. 2365 m. p. ca teren de cultură.

Orice informațiuni la serviciul Cazarmărei Reg. 15 Dorobanți, dela ora 8—12 și 15—19.

p. Comandanul Regimentului 15 Dorobanți

Lt.-Col. C. NISTOR

Corpul Portărilor Tribunalului Neamț

AFIPT Nr. 755

17 Martie 1939

Tribunalul Neamț S. I-a prin Jurnalul Nr. 2585 din 9 Martie 1939, admitînd cererea Soc. Anon. „Banca Petrodava”, din Piatra-N. înreg. cu Nr. 9493/939, a dispus înființarea unui sechestru pe veniturile imobilelor debitorului Const. Constantinescu din comuna Dobreni, constînd din 24 Hectare 9400 m. p., pădure și pămînt arabil situat în Com. Dobreni și Negrești, Jud. Neamț.

Tribunalul a numit din oficiu girant provizoriu pe Ion Boșu din Dobreni, cu dreptul de a administra, a a arenda, a încasa veniturile și a le consemna pentru plata cu preferință a ratelor exigibile datorate creditoarei Banca Petrodava, conform legii lichidării datorită din 1934, în baza titlului executor Nr. 104.936 Trib. Neamț S. II-a și declarației de asanare a debitorului C. Constantinescu.

Prezentul a fipt se va publica în ziarul local și afișa conf. art. 481 pr. civ.

Șef Portărel,

(ss) I. GIUGLEA

Secretar, (ss) D. Cazacu

Dos. Nr. 2086/936.

Banka Sindicatului Agricol de Neamț S. A. Piatra-N.

CONVOCARE

D-nii Acționari ai Băncii Sindicatului Agricol de Neamț s. a. din Piatra-N., sunt convocați în adunarea generală ordinară pentru ziua de 2 Aprilie 1939 ora 10, la sediul băncii din str. Carol 140, avînd la

ORDINEA DE ZI :

1. Darea de seamă a Cons. de ad-ție și raportul Cenzorilor pe exerc. 1938.

2. Aprobarea bilanțului și a contului de profit și pierdere, încheiate la 31 XII 1938 ;

3. Descărcarea Cons. de ad-ție de gestiunea sa pe exercițiul 1938 ;

4. Alegerea a trei membri în consiliu în locul d-lor H. Juvara, Ed. Papp și I. N. Comaniță, eșiți la sorți ;

5. Alegerea cenzorilor activi și supleanți.

D-nii acționari, pentru a lua parte la această adunare generală ordinară, trebuie să depună cel puțin cu 5 zile înainte de 2 Aprilie 1939 acțiunile d-lor la sediul băncii.

Dacă la ziua indicată nu se va întruni numărul de acționari, cerut de statute, ședința se amână pentru 5 Aprilie 1939, în același loc și aceeași oră cu ori ce număr de acționari sau capital reprezentat.

Consiliul de ad-ție

Primăria Orașului Piatra Județul Neamț

Publicație Nr. 2474

10 Martie 1939

În ziua de 25 Martie 1939, ora 11 dim. se va ține în localul Primăriei Piatra-N., licitație pentru închirierea suprafeței de 3 ha. 7053 m. p. loc de cultură situat la „Potocina”.

Ofertele închise și sigilate se primesc de comisia de licitații, însoțite de o garanție de 5 la sută.

Inchirierea începe dela suma de lei 1260 ha. și se face pe timp de 3 ani.

La această licitație sunt aplicabile dispozițiunile art. 88 și 110 din L. C. P.

Condițiile de închiriere se pot vedea la arhiva Primăriei în zilele și orele de serviciu.

p. Primar, I. V. CHIETREANU

Secretar, Balcanășu

Elena soție, Constantin, Marietta, Lucia, Gicu copii, Ecaterina, Mite și Petrică noră și gineri mulțumesc tuturor acelor care au căutat să aducă o mângâiere în marea lor durere ce au avut-o, prin pierderea neuitatului lor

Theodor Grințescu

Totodată anunță că paras-tatul de 40 zile va avea loc Sâmbătă 18 Martie 1939, ora 10 la biserica Sfintii Trei-Ierarhi.

Primăria Orașului Piatra Județul Neamț

Publicație Nr. 133799

11 Martie 1939

În ziua de 4 Aprilie 1939 ora 11 dim. se va ține la Primăria Piatra-N. licitație pentru vânzarea loturilor disponibile din cartierul nou Gara Veche.

Ofertele vor fi însoțite de garanția de 5 la sută.

Condițiunile de vânzare și numerele loturilor disponibile se pot vedea la arhiva Primăriei în zilele și orele de serviciu.

La această licitație sunt aplicabile dispozițiunile art. 88 și 110 din L. C. P.

p. Primar, I. V. CHIETREANU

Secretar, Balcanășu

Informații

În orașul Piatra și în tot județul — ca în toată țara românească — în ziua înmormântării Patriarhului Miron a fost mare dolul. La toate școlile primare și secundare, preoții respectivi au făcut stîlbe și rugăciuni pentru odihna marelui ierarh. Profesorii au vorbit elevilor despre vleața și opera celui care a fost primul slujitor al bisericii ortodoxe.

La catedrala orașului, autoritățile civile și militare, dimpreună cu intelectuali țărâni, au luat parte la slujba religioasă ce s'a oficiat de un sobor de preoți.

În momentul citirii rugăciunii de înmormântare, întreaga asla-tență din biserică a căzut în genunchi, ascultînd smerită și îndurerată slujba îngropării. A fost un rar moment solemn, cum nu se vede prea des în bisericile noastre din oreșe.

Duminică, 26 Martie a. c., cu prilejul ridicării pavilionului național al școlii Școlii Normale de Fete din localitate, va avea loc o șezătoare în localul școlii la ora 4 d. a.

SPORT

Sâmbătă 25 crt. (Buna Vestire) ora 10 1/2 dim. Asoc. Sportivă și Culturală „Ceahlăul” organizează primul „CICLO-CROSS” din acest sezon. Inscrîrile se primesc la magazinul „Radio-Laborator” Gh. Ignat, contra taxei de lei 10.

Acest „Ciclo-Cros” e deschis tuturor: străjerilor, premilitarilor, militarilor, precum și a celorlalți persoane.

Comitetul de organizare e format din d-nii Glovan, Alexandrovici, și C. Ciuca, directori; iar Gh. Turinell, Șt. Pecek și Gh. Ignat, comisarșii curselor.

Membrii asociației sunt rugați pe această cale a depune spre preschimbare vechile carnete de membru, precum și o fotografie 4—4.

În Asociația „Ceahlăul” s'a mai înscris d-nii : Prof. C. Bors; N. Cojocaru, — publicist; Prof. Leon Roic, Gh. Ignat și Șt. Verșescu.

DE ÎNCHIRIAT casele din Bulevardul Emil Costinescu 18. Informații la d. av. V. C. Șuarec.

S'A FURAT, împreună cu alte lucruri, carnetul dela Biroul Populației pe numele Lizeta Ghilțu. Se anulează

CANALUL PRUT—VISTULA

Menționându-se în același ritm alert, de puternică vitalitate, care l-a adus prestigiu și care-l justifică permanența, noul regim va proceda — odată cu primăvara aflată pe cale — la înfăptuirea unei serii de lucrări. O serie de lucrări, menite să ne înalte și mai mult în ochii străinătății și să asigure Românelor marea desvoltare economică, pe care o merită.

O inițiativă cu totul excepțională prin proporții și prin miraculoase rezultate, pe care le va avea atât pentru ridicarea materială a țării, cât și din punct de vedere strategic, a fost luată de d. prof. C. C. Glușescu, Rudințul Regal a Ținutului Dunării de jos.

Este vorba de tăierea unui canal, care va lega Prutul cu Vistula, asigurându-se, în chipul acesta, o cale de comunicație ideală între Marea Neagră și Marea Baltică. Este destul să spunem atât, fără a mai da o serie de explicații tehnice, pe care, de altfel, le vom prezenta în curînd, — pentru a ne da seama dintr'odată de înalțimea

bilele efecte binefăcătoare ale operei, ce se va înfăptui.

Canalul Prut-Vistula va fi artera, prin care va pulsa sângele unei vieți economice noi, sortite să fertilizeze, în stil mare Moldova. Basarabia și Bucovina. Va renaște și se va dinamiza economică vechea cetate a Iașului, porturile dunărene ale Brăilei și Galaților vor fremăta de o activitate cu potențial insușit; relațiile noastre comerciale cu Polonia și cu țările nordice ale Europei — relații care până mai ieri, erau atât de vagi, aproape inexistente — vor căpăta amploarea cuvenită.

Ca să nu mai vorbim de însemnătatea strategică a canalului, ca și de importantul rol turistic, pe care-l va avea.

Luînd această inițiativă, d. Rudințul Regal C. C. Glușescu confirmă, odată mai mult, o strălucită inteligență, o capacitate organizatoare unică, o putere de muncă verificată și o rară seriozitate în conducere, — toate puse în slujba și pentru strălucirea Neamului și a Tronului.